

ЖИВА НАДІЯ

ДОРОГІ ДРУЗІ, ЧИТАЧІ ГАЗЕТИ «ЖИВА НАДІЯ»!

Щиро вітаємо вас зі Святим
Різдвом Христового та Новим
2024 роком!

Народження Ісуса Христа – це велика радість для всіх людей, бо на землю прийшов Спаситель! Він «спасе... людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21) і «від ворогів наших визволить нас, та з руки всіх наших ненависників...» (Лук. 1:71). Тож будемо надіятися на Господа і служити «безстрашно Йому у святості й праведності перед Ним по всі дні життя нашого» (Лук. 1:75).

З Різдвом
Христовим!

РІЗДВО – ЦЕ ІСУС ХРИСТОС!

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син!» – сповістив пророк Ісаїя таємницю, яка стала явною через народження Ісуса Христа... У невеличкому містечку під назвою Віфлеєм відбулася подія, яка змінила хід земної історії, змінила літочислення, змінила долі мільйонів людей – народилося Дитя...

В цей непростий час для України звістка про народження Ісуса несе велику утіху та радість. Він прийшов для знедолених та грішних, для тих, хто втомився від життя і не має виходу зі своїх проблем. Він прийшов, щоб відкрити двері раю і простягнути руку милості тим, хто у відчаї. Упевнений, що Божа милість таки є над нашим краєм і благословіння над нашим народом. Нехай кожна людина в ці святкові дні знайде час подякувати Богові за Різдво, за Ісуса, за спасіння. Народження Ісуса відбулося для нас! Різдво – це надія для людської душі, це відповідь на складні запитання, це вічність з Богом!

Василь Медведь, пастор церкви,
Диканька, Полтавщина

РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА – ЧУДО ДЛЯ НАШОГО ЖИТТЯ!

В Україні продовжується кровопролитна війна, яка принесла багато горя і біди, рани в народі кровоточать, біль переполює наші серця... Однак час не стоїть на місці, а невпинно йде вперед, 2023 рік добігає до кінця. Скоро Різдво... Цього року особливість свята Різдва у тім, що офіційно Україна перейшла на новий календар, і Різдво відзначатимуть 25 грудня. Різдво – це час Божих чудес, час оновлення нашої віри в Ісуса Христа, щоб отримати душевне полегшення й підкріплення нашого духу. Різдво – це час звернути погляд саме на Ісуса Христа, бо це Його Різдво!

«Не лякайтеся, бо благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні... народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь!»
Євангелія від Луки 2:10-11

ІСУС ХРИСТОС – ТВОРЕЦЬ

Про Ісуса Христа написано в Біблії так: «Він є образ невидимого

Бога... Ним створено все на небі й на землі...» (Колосян 15:20).

Якщо Христос – Творець, Який прийшов на Землю в людському тілі, то це стає найважливішим питанням, яке ми можемо поставити собі. Одного дня Ісус звернувся до учнів і спитав їх: «А ви за кого Мене маєте?» (Мт. 16:15). **КИМ ДЛЯ ТЕБЕ Є ХРИСТОС?** Для щирих християн Ісус Христос – Творець всього сущого. Тому, щоб отримати допомогу від Бога, довірмося Йому, як Творцю!

ІСУС – БОГ З НАМИ

Ісус Христос ніколи не стверджував, що Він подібний до Бога. Христос стверджував, що Він – Бог. Немає жодних сумнівів, що Його послідовники вірили, що Христос – Бог в людському тілі. Вони сміливо проголошували, перед обличчям насмішок і смерті, що Він продовжує жити у серцях Своїх послідовників Духом Святим. Перші християни бачили в Ісусі не кого іншого, як Господа і Бога.

ІСУС – НАШ МИР

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Ісаї 9:6). Це пророцтво проголошує народження Спасителя людства, Ісуса Христа, Його Різдво. Ангели провістили пастухам у Віфлеємі в ніч народження Ісуса такі слова: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» (Луки 2:14). Однак «мир на землі» – це не просто миттєва подія, яка сталася у Віфлеємі. В Новому Завіті ми читаємо, що Христос «Сам є нашим миром» (Ефесян 2:14). Його мир призначений для нас тут

і зараз. Мир, який ми отримуємо в Ісусі, не схожий ні на що, що ми можемо знайти деінде. Він не просто засіб для нас відчувати себе спокійно на деякий час, але Ісус Сам є сутністю миру. Ми знаходимо мир, коли довіряємо своє життя Йому та Його волі. У Посланні до Филип'ян 4:7 ми читаємо, що мир Божий береже наші серця та наші думки у Христі Ісусі. Його мир охороняє нас від страху та зберігає нас (незалежно від обставин) у досконалому мирі.

ІСУС – НАША НАДІЯ

«Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа» (1 Петра 1:3).

Наша надія не тимчасова, але жива, заснована на тому, що Ісус воскрес із мертвих. Люди цього світу, які не мають віри в Ісуса Христа, легко втрачають надію. Ми ж маємо непохитну живу надію, вкорінену на обітницях вічного Божого Слова. Ця надія є єдиною річчю, яка ніколи не може бути втрачена. Ми маємо надію, що наш Бог є над усім, і одного дня Він поверне Собі все творіння, і ті, хто повірили Йому, навечно будуть возз'єднані з Ним.

ІСУС – НАШЕ ЖИТТЯ

Як автор творіння, Ісус Сам є життям – як Той, Хто дає нам життя і підтримує наше життя! Важливо знати, що Він переміг смерть (ворога життя). Ісус не тільки дає нам життя на цій землі, Він пропонує нам розділити з Ним вічне, воскресле життя: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36).

**ПЕРЕВАГА ЖИТТЯ НАД СМЕРТЮ
ЛЕЖИТЬ В ОСНОВІ НАШОЇ ВІРИ.**

ІСУС – НАША РАДІСТЬ

Ісус сказав Своім учням: «Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість!» (Івана 15:11). Він не пропонує печаль, як мету нашого життя. Він бажає, щоб ми були сповнені радістю в кожній ситуації. Істинна радість базується на тому, ким є Ісус, і ким ми є в Ньому, незалежно від ситуації.

ІСУС Є ЛЮБОВ

Апостол Іоанн чітко говорить нам, що Бог не просто показує нам любов, Бог є любов (1 Івана 4:8). Його любов може перемогти будь-який гріх, будь-яку провину і притягнути нас до Себе через прощення наших гріхів та Божу благодать.

Любов, яку ми отримуємо від Бога, не ґрунтується на умовах. Ми стаємо цілісними в Ісусі й через Ісуса! Його любов незмінна, вона ніколи не закінчується і є доступною для всіх, хто її шукає.

Тому Різдво Христове для нас це прояв любові, це радість, життя, надія, мир і богоявлення, щоб ми раз і назавжди мали сміливість іти з вірою в молитві до Творця, щоб отримати сьогодні чудо для життя!

Володимир
Бобик,
пастор
церкви,
м. Пирятин,
Полтавщина

РІЗДВО – СВЯТО ДЛЯ ТИХ, ХТО ВІРИТЬ В ЄВАНГЕЛІЮ!

Свято Різдва Ісуса Христа – чергове питання кожному християнину:

– Чи у твоєму серці є місце народженому Ісусу?

– Чи твоя добра воля направлена до пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа та Божого Слова?

– Чи ти віриш у те, що Бог відкрився людству таким дивовижним чином?

Всевишній Бог прийняв образ людини через народження від простої богобійної діви Марії. Щоб це сталося, Дух Святий злинув на Марію...

Істинні християни вірять у кожне слово цієї євангельської події, що записана в Новому Завіті. Ангел з неба сповістив пастухам радісну звістку про Спасителя: «...**благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні ... народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь**» (Лк.2:10-11).

Коли Йосип, чоловік Марії, побачив, що його наречена вагітна, то хотів її

тихенько відпустити, але ангел Божий з'явився йому вві сні й сказав: «**Не бійся прийняти Марію, дружину твою, бо зачате в ній є від Духа Святого. І вона народить Сина, а ти даси йому ім'я Ісус, бо Він спасе людей Своїх від гріхів їхніх.**»

ОТЖЕ, ЗМІСТ РІЗДВЯНОЇ РАДОСТІ В ТОМУ, ЩО З ПРИХОДОМ ХРИСТА НА ЗЕМЛЮ У ЛЮДСТВА З'ЯВИЛАСЯ ЧУДОВА НАГОДА ПОРЯТУВАТИСЯ ВІД СВОЇХ ГРІХІВ.

З Божого погляду усі люди (без винятку) грішні. Людська душа безсмертна, її кінцеве пристановище – вічність. Через свої гріхи та беззаконня люди навки відділили себе від святого Бога. Їхнє перебування у вічності – місце без Бога. А там, де немає Бога – вічні муки та страждання. Бог не хоче, щоб Його творіння вічно страждало, тому Він послав на Землю Свого Сина, щоб Той відкрив нам шлях для визволення від вічного

місця страждань. **Тепер через віру в Ісуса Христа грішні люди можуть отримати прощення своїх гріхів і увійти до блаженної вічності з Богом – у святі Небеса.**

Апостол Павло вигукує: «**Безперечно, велика таємниця благочестя: Бог з'явився людям у тілі, виправдав Себе у Дусі, показався Ангелам, проповідуваний між народами, прийнятий вірою у світі та піднісся у славі!**» (1Тим.3:16). І сьогодні, у цей святковий день Різдва Христового, лунає проповідь про цю радісну, тобто євангельську, звістку.

Нам не з'являлися ангели, як пастухам, але й ми можемо пережити цю надзвичайну подію у своїх серцях і кожен – по-особливому.

Можливо, ти ще не прочитав усю Біблію, не знаєш тонкощів віри в Ісуса Христа, але не зволікай: у щирій молитві попроси невидимого Бога відкритися тобі видимим чином. Милосердний Господь дасть тобі особливе відчуття, яке підкріпить

тебе у подальших кроках віри. Кожен християнин має своє особисте переживання від близькості з невидимим, але реальним Богом.

ДОРОГИЙ ДРУЖЕ! Може ти ще стоїш осторонь цієї радісної звістки, то невідкладно приєднуйся до тих, хто щиро шукає Бога. Якщо ти будеш робити свої кроки віри так, як заповідав Ісус Христос у Новому Заповіті, то обов'язково отримаєш відповідь від Бога і тверде засвідчення у своєму серці, що Бог живий, реальний. І Він не деє далеко, а поряд тебе, і хоче постійно перебувати Духом Святим у твоєму серці. **Нехай цьогорічне Свято Різдва Ісуса Христа стане для тебе особливим святом – твоїм особистим святом.**

«Безсумнівно – великого благочестя таємниця: БОГ З'ЯВИВСЯ У ТІЛІ» 1Тим.3:16

«Вірую, Господи! Допоможи моїй недовірі!» Мрк 9:24

Побуває думка в народі, що до Бога треба звертатися лише тоді, коли у тебе складні життєві обставини, або тяжка хвороба, якась біда чи проблема... Хтось починає кликати Бога в молитві, коли дійшов до краю й опинився в глухому куті, на дні гріховного болота... Я ж знала про Бога з дитинства, мої батьки, діди – християни. Однак варто знати, що віра в Бога не передається по спадковості, це вибір кожної людини. Мені так само треба було зробити цей свідомий крок віри, бо спочатку я швидше тільки називалася християнкою, ніж насправді такою

була. Я не вірила всім серцем, якщо ж ходила до церкви, то тільки тому, що батьки наполягали.

В школі до мене інші учні ставились не зовсім доброзичливо, мене рятувало те, що була відмінницею і давала списувати. Постійно відчувала себе «білою вороною», бо батьки мені забороняли розваги, які мали інші учні, особливо вечірки. Це дратувало мене і змушувало думати, що через відсутність розваг я багато втрачаю у своєму житті.

Після закінчення школи переїхала в обласний центр, де вступила навчатися до університету і тут почалося... Ні, церкву я продовжувала відвідувати, але попри це дозволяла собі те, що мені так суворо забороняли: вечірки, алкоголь... І це відбувалося паралельно з відвідуванням церкви. Коли служителі церкви дізналися про моє подвійне життя, то мене взяли на замітку і дали час на виправлення.

Варто знати, що Бог нікого не примушує служити Йому, вибір кожної людини цілком добровільний – у справі віри в Бога, приналежності до церкви. І я також стояла перед вибором – як мені далі жити? Спробувавши принади цього світу, я (умовно кажучи) набула оскому, мені стало гидко від того, що вже могла собі дозволяти робити. Зараз я розумію, що то Бог Духом Святим працював наді мною і не випускав мене зі Своєї руки.

Я вчилася в університеті, а також записалася на навчання до біблійної школи. Мою душу таки тягнув до Себе Бог... Наді мною збулися слова

Ісуса Христа: «**Ніхто не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його...**» (Ів. 6:44). У цей час сталася ще одна важлива подія для мене: у цій біблійній школі я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком, щирим християнином. Я наче знайшла свій берег порятунку, мене повернули в члени церкви, ми одружилися і життя продовжувалося. Я навіть почала співати в церковному хорі та вести урок недільної школи. Але для ворога якась зачіпка у моїй душі залишалася. Ті гріхи, які робила раніше, призвели до наслідків – я сіяла зло й от воно проросло...

Коли нашій другій донечці було приблизно пів року, в моє життя прийшли панічні атаки. Під час приступів мені здавалося, що я помираю, сходжу з розуму і кожний наступний напад заставляв боятися його очікування сильніше, ніж самого нападу. Не знаючи, як собі допомогти, викликала «швидку допомогу», мені кололи заспокійливе... Нарешті зрозуміла, що жити в постійному страху – найгірший варіант, бо моему чоловікові потрібна нормальна дружина, а дітям – адекватна мама. Я **ЗГАДАЛА, ЩО ЗНАЮ БОГА, ЩО ВІН – СИЛЬНИЙ ДОПОМОГТИ.** Під час панічних атак я стала ревно молитися і в ім'я Ісуса Христа проганяти дух страху. І він пішов геть! Слава Богу! Вже понад рік у мене немає панічних атак.

Та це ще не все, що Бог зробив у моєму житті. Так, Він дав звільнення від страху, але все ж я не могла повністю

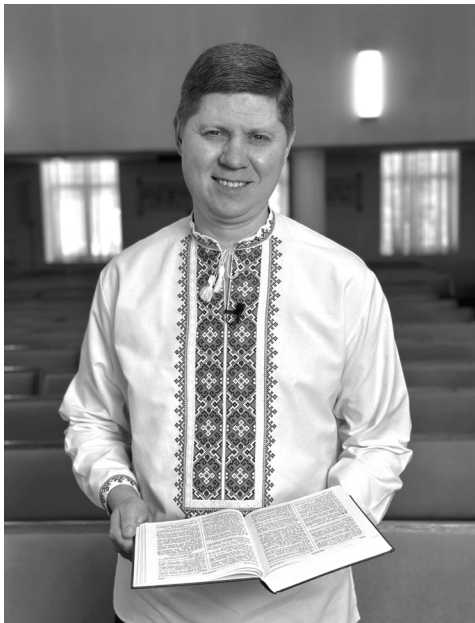
довірити себе Його волі. На третій місяць війни я дізналась, що знову вагітна. Ми сильно тішились, однак стався викидень. Було дуже важко прийняти це, але деє глибоко в серці я розуміла, що так мало статися. Вже згодом побачила, що мусила бути Божа робота над моїм серцем, над моєю щирістю і довірою Йому. Через біль втрати я вила до Бога, бо сили молитися не було. Ми з чоловіком мріяли про велику сім'ю і я не знала, чи зможу ще народити дитинку після такого стресу. Слава Богу – я завагітніла знову і в нас народився чудовий хлопчик! Таким чином Господь показав мені, що Він – найкращий Утішитель.

Тепер я сильно шкодую, що раніше у своєму житті не використовувала вільний час і можливості з користю для Бога. Нині надолужую втрачене. А довірив мені Бог багато – насамперед виховати своїх дітей гідними людьми, прищепити їм любов до Нього і показати гарний приклад в сім'ї, в служінні...

Хочу сказати всім, хто каже, що знає Бога, але ділами відрікається від Нього, хто не щирий з Ним, а лише формально називається християнином і продовжує вести половинчасте життя – спішіть до Нього, бо лише з Ісусом Христом знайдете повноту життя, справжній спокій і щастя. **«Коли Син зробить вас вільними, то справді ви будете вільні»** (Ів. 8:36). Варто вчитися довіряти Богові своє життя, бо Господь – найкращий режисер нашого життя.

Надія Фіцик, м. Івано-Франківськ

Свідчення мого чудесного зцілення і набуття віри в Спасителя і Цілителя Ісуса Христа

«Дякую Тому, Хто зміцнює мене, – Ісусові Христові, ГОСПОДУ НАШОМУ...»

Біблія, 1 Тим. 1:12

Мої батьки були атеїстами. Коли хтось хотів засвідчити моїй мамі про Ісуса Христа, то дуже скоро втік від неї, а вона ще й бігла за ним... Не знаю, чи все так би продовжувалося й далі, якби у 1992 році не сталася одна подія. Я був рухливим хлопчиком, заліз на висоту, послизнувся і звідти впав, зробивши в повітрі сальто, приземлившись на ліву ногу. У мене з'явився набряк і сильний біль у лівому коліні. Тато – лікар, він звернувся до своїх колег. Мене оглядали поважні лікарі, які врешті відправили мене в обласну лікарню, де мені зробили пункцію і виявили туберкульоз кісток. Вирок лікарів був суворий: «Мені потрібно було бути в ліжку, мінімум рік я не буду ходити, а потім за результатами операції лікарі будуть вирішувати, чи зможуть мене поставити на ноги. Так чи інакше, ця хвороба залишиться зі мною назавжди».

Саме через цю хворобу Бог почав стукати до серця моєї мамі, переконаної атеїстки, яка почала задумуватися над життям і прийшла до висновку, що є ситуації, які неможливо вирішити людськими силами.

Нас направили на лікування до

Криму, куди звозили діток з хворобами кісток з території усього колишнього СРСР. Поряд зі мною лежав хлопчик з Камчатки. З іншого боку – з Білорусі, далі – з Дагестану. Ми були різні, але мали одну біду. Там були діти, які вже лежали 2-3 роки. Один хлопчик пролежав 4 роки, за цей час його мама померла, і він не зміг з нею попрощатися. Ми всі знали, що такий сценарій чекає будь-кого з нас...

Я чекав першу операцію, а зі мною в лікарні був хлопець, якому зробили 21 операцію! У такому середовищі я зрозумів, що перспектива мого одужання дуже туманна. Мені почали давати сильні ліки, через що виникли поточні захворювання. Через три місяці, не зважаючи на інтенсивне лікування, лікарі виявили, що туберкульоз не відступає, а прогресує. Це вконець пригнітило мою маму. Вона плакала на самоті біля моря. Подеколи я жартував, казав їй, що знаю, чому море таке солоне – це вона стільки сліз туди наплакала.

Одного разу вона повернулася від моря, де в черговий раз плакала, і щоб заповнити порожнечу, увімкнула радіоприймач. І саме тоді йшла трансляція християнської програми. Я потім шукав ведучого тієї передачі, однак він вже був у вічності. У мене є одна мрія: коли я буду на небесах, то знайду того проповідника по радіо, щоб його сильно обійняти.

Ця передача змінила моє життя, також змінила життя моєї мамі. Там було оголошення про церкву, куди можна було прийти на богослужіння. Наступного дня мама вже стояла в тому зібранні християн. Коли вона зазирнула в залу, де мало відбуватися богослужіння, то здивувалася, бо, на її думку, в церкві повинно бути церковне оздоблення в позолоті, з іконами, свічками. Нічого такого там не було. І друга людина, яку я хотів би знайти на небі, це жіночка, яка побачила мою маму, що зазірала у двері, одразу підійшла до неї, запросила зайти й поступилася їй своїм місцем. Ще одна жіночка поряд дала їй пісенник і сказала: «Співайте зі мною!»

Наприкінці зібрання був заклик вийти вперед до молитви покаяння,

моя мама вагалася, аж раптом ще одна жіночка спереду, мовби відчула бажання моєї мамі, повернулася і сказала: «Жіночко, якщо вас кличе Бог, то йдіть!» І моя мама пішла, покаялася з рясними сльозами. Ось так з ревної атеїстки вона перетворилася в ревну християнку. Мама прийшла до мене з Новим Заветом, що їй подарували й сказала мені, що ми віднині будемо жити інакше.

Знаючи енергійний характер мамі, подумав, що цього її нового захоплення вистачить на місяць, однак помилився. Вона стала регулярно відвідувати церкву, потім прийняла завіт з Богом через святе водне хрещення. Я нарешті зрозумів, що це серйозно, це на все життя!

Одного разу ми знайшли в Новому Заветі такий вірш: **«Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє ім'я, і молитва віри оздоровить недужого, і Господь його підніме...»** (Якова, 5:14-15).

І я почав шукати зцілення в Бога. На той час мій фізичний стан був жахливий. Я був дуже худий, буквально кістки та шкіра, моє ліве коліно не згиналося і не розгиналося. Фактично я був прикутий до ліжка, не міг навіть вставати. У тому вірші було написано: «Покличте пресвітерів церкви й нехай помоляться за вас». Я навіть не знав хто то такі «пресвітери», мама пояснила, що то священнослужителі церкви. Я її запитав, чи може вона покликати їх до мене, щоб звершили молитву. І вона покликала...

Одного весняного суботнього ранку 1993 року до мене прийшли два незнайомих дядьки, взяли мене на руки, понесли в окрему кімнату, стали наді мною і запитали: «Синочку, чи ти віриш, що Бог може тебе зцілити?» А мені всього дев'ять років. Я з дитячою довірою сказав, що вірую. Вони помолілися за мене, поклавши руки та намастивши оливою в ім'я Господа Ісуса Христа. Коли я знову був в загальній кімнаті, з іншими дітьми, раптом побачив, що моє хворе коліно зігнуло. І несподівано для себе я вирішив встати на ноги. Це тепер я знаю, що ногами

в такому стані не можна ходити, якщо раптом встанеш, то одразу впадеш. А тоді я цього не знав, встав, а потім став ходити. І голова в мене не завертілася, хоч згідно з фізичним законом вестибулярний апарат мусив покласти мене на ліжко.

Коли прийшла мама і побачила мене із зігнутим коліном, то дуже здивувалася, коли ж я сказав, що вона ще більше здивується, бо я ще й ходив. Після цієї новини вона буквально увірвалася в кабінет лікаря і сказала: «Негайно выпишуйте мого сина!» Лікар сказав, тож я ще пів року мушу лежати в лікарні, і вони планують мені ще робити операцію! «Підіть, подивіться, мій син сидить із зігнутим коліном!»

Лікарі зібрали консилиум і врешті погодилися, що сталося чудо. Коли лікар мене випишував, то одне просив маму, щоб вона не вимагала його написати в історії хвороби, що мене зцілив Ісус. Але факт залишається фактом: мене зцілив Ісус Христос! Що неможливо людям, те можливо Богу!

Господь не тільки зцілив мене, відтоді розпочався мій духовний шлях за Ісусом. Я отримав хрещення Святим Духом, став молитися іншими мовами, побачив видіння, як я проповідую Слово Боже великій кількості людей. А мені всього неповних десять років... Але це видіння сьогодні збулося! Бог зростив мене духовно, сьогодні служу пастором в церкві «Спасіння» у Вишневому поблизу Києва.

Як Бог зрошував і формував мене духовно, це нове об'ємне свідчення Божої слави в моєму житті та служінні Богу. Також останні події в Україні й служіння нашої церкви під час повномасштабної війни – це ще одна сторінка слави та дії Божої.

Кожен прожитий день мого життя свідчить про Божу славу, милість, Його любов та благодать. Наостанок зазначу, що дуже вдячний Богу за духовних наставників, яких Бог послав в моєму житті на шляху пізнання Божої істини. Особливо дякую Богу за свого старшого пастора Пилипа Савочку, який, як батько, піклувався за мене і допоміг духовно зростати.

Микола Савчук, м. Вишневе, церква «Спасіння»

СКІЛЬКИ МІСЦЯ У ТВОЄМУ ЖИТТІ ВІДВЕДЕНО ДЛЯ ІСУСА?

Приблизно 2000 років тому на землю в людському тілі прийшов Ісус Христос. Це була надзвичайно масштабна і славна подія – сам Бог зійшов до людей! Частково цей тріумф описує євангеліст Лука: **«І ось раптом з'явилася з Ангелом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали: «Сла-**

ва Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» (Лук.2:13-14).

Свого первенця Марія поклатала в ясла (годівницю для худоби), «бо не було місця в заїзді» (Лук.2:7). Ми засуджуємо тих людей, які не змогли прийняти Ісуса, не розуміємо їхньої байдужості до Сина Божого...

Але чи знайдеться місце для Ісуса у наших серцях? Чи готові ми звільнити місце для Нього у своєму житті, розумі?

Об'єм людської пам'яті рівний одному квадрильйону байт (1000 000 000 000 байтів або ж 1 млн гігабайт. Для порівняння: середня оперативна пам'ять комп'ютера становить 8 гігабайтів). Величезні обсяги інформації ми споживаємо щодня. За п'ять попередніх років

у світі було вироблено інформації більше, ніж за всю попередню історію людства. Її обсяг зростає щорічно на 30%. Вчені з Університету Каліфорнії підраховали обсяг медійного контенту, який «споживає» цивілізована людина, включаючи телебачення, веб-сайти, радіо, газети та ін. Так ось, прийманням інформаційної їжі людина займається понад 11 годин на день, за цей час «перетравлюючи» 100500 слів і 34 гігабайти аудіовізуальної інформації. Якщо рахувати за кількістю слів, то майже половина генерується телебаченням.

Яку частку у цьому масивному інформаційному потоці займає Ісус? **Скільки часу в день ти проводиш у роздумах про Нього, у спілкуванні**

з Богом?

«Я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лук.2:10-11). Ці слова Ангела Господнього так мало займають місця в об'ємному вимірі інформації! Але саме ці слова значно важливіші для людини, ніж мільйони байтів будь-якої іншої інформації! Запиши їх на скрижалях свого серця, закарбуй їх у своєму розумі, розчини їх вірою, роздумуй над ними...

ІСУС ХРИСТОС ПРИЙШОВ У ЦЕЙ СВІТ, ЩОБ СТАТИ ТВОЇМ ОСОБИСТИМ СПАСИТЕЛЕМ І ГОСПОДОМ!

Олександр Геніш

ТАРАС СЕНЬ, пастор церкви та директор християнської міжнародної місії «ХРИСТОС Є ВІДПОВІДЬ», яка на сьогодні трудиться в 20 країнах світу.

Читайте уривок нашого інтерв'ю з пастором, зокрема про те, як він був у полоні сепаратистів. Повне інтерв'ю можете знайти у соціальній мережі Фейсбук на сторінці редактора газети «Жива надія» Геннадія Андросова.

– Скільки тобі років зараз і в якому віці ти пізнав живого Бога в особі Ісуса Христа? Чи пам'ятаєш якісь яскраві моменти з дитинства у твоєму богошуканні?

– Мені 42 роки. Народився в християнській сім'ї в селі Городище (біля Рівного), з дитинства відвідував церкву з батьками, але щиро, усім серцем, свідомо звернувся до Бога в покаянні у віці 17 років. За рік до покаяння серйозно задумався про життя, вічність. Відверто кажучи, я мав страх померти без покаяння й опинитися в пеклі. Напевно що це Бог дав мені цей страх, і це спонукало мене зробити рішучі кроки віри до Бога, бо багато моїх однолітків, не маючи страху Божого в серці, йдуть на широку дорогу грішного життя. Я ж дякую Богу, що Господь мене зберіг від цього. Особливих явних чудес і ознак у моєму житті не було, але Дух Святий працював над моїм сумлінням, промовляв до мого серця. Дякую Богу, що почув Його голос і відгукнувся. Результат моєї віри: в моєму серці визріло рішення увійти в Завіт Бога згідно із Заповіддю Христа: «Хто увірує й охреститься, буде спасений...» (Євангеліє від Марка, 16:16). Мене охрестив у 1998 році пастор церкви с. Городище Микола Козлюк. Потім я закінчив навчання в Київському біблійному інституті. На практику поїхав в місто Луганськ. Нас було четверо студентів в команді: двоє хлопців і двоє дівчат. Це було явним знаменням від Бога, бо невдовзі з нас чотирьох утворилися дві місіонерські

ВИЗВОЛЕННЯ З ВОРОЖОГО ПОЛОНУ

сім'ї! На сьогодні з дружиною ми маємо шестеро дітей. Дві старші доньки вже заміжні, і ми маємо вже двох онуків!

– У 2014 році почалася окупація Донбасу, які були твої дії?

– Якщо коротко про це, то півтора року з 2014 року я прожив в окупації, сім'ю ж довелося вивезти в Рівне. Потім хотів привезти назад, однак Бог відкрив, що цього робити не потрібно, бо йде удар за ударом, і не варто сім'ю наражати на небезпеку. Бог також відкрив, що йде сильний вітер, і я побачу утиски з усіх боків, тому Бог сказав, щоб я твердо стояв у вірі й мені важливо дужче пильнувати та старатися, щоб чути голос Божий: куди Дух Святий мене покличе – туди й прямувати.

Я включився в активну волонтерську діяльність, упродовж року постійно їздив з гуманітарними вантажами на схід, в міста і села, де проповідував Слово. Там люди не тільки голодували, а помирали з голоду... По 600-800 осіб приходили, щоб отримати буханець хліба. Тамешні жителі виживали тільки шляхом волонтерської допомоги. Я мав поїздки по всій окупованій території. То небезпечна була місія, доводилося бути й під обстрілами. Бог зберіг, слава Йому!

– Ти був у полоні?

– За місяць до мого арешту мені було пророцтво: «Голіаф підіймається супроти тебе, тому візьми камінь молитви, а праща в Моїй руці, і Я знаю, як його вразити!» Після цього 27 вересня 2015 року ми мали богослужіння у Свердловську, потім автомобілем поїхали далі, нас на дорозі вже чекали. Спочатку нас зупинив поліціант, а в той час з іншого автомобіля вискочив десяток озброєних чоловіків в масках, мене зв'язали й повезли у підвал міста Луганська.

– Чи ти сподівався, що будеш звільнений?

– Так, вірив, хоч були моменти, коли приходили думки: невже це мій кінець? Особливо тоді, коли на допитах сильно били. Тоді бажав одного: «Господи, забери мене до Себе!» Я був прикутим до залізного ліжка... У моїх допитувачів була зброя, кийки, інші засоби для знущань, тільки совісті та страху Божого не було.

– Скільки часу ти перебував у казематі?

– Три доби, не знаю чи витерпів би більше. Бог зробив чудо мого звільнення. Розповім послідовно.

Через інтернет інформація про мій полон отримала широкий розголос. Зокрема моя дружина скрізь просила молитися за моє звільнення – церкви в Україні й за кордоном. Міжнародна місія «Неємія» в Німеччині, яка опікується християнами, які потерпають гоніння і переслідування, дізналась про моє ув'язнення, її директор одразу офіційно звернувся до адміністрації Ангели Меркель посприяти моєму звільненню. Герхард Шредер, колишній канцлер, особисто зателефонував директору місії, щоб більш докладно дізнатися про мене і потім якимось чином він натиснув на керівництво РФ. Звідти був виданий наказ сепаратистам, щоб мене відпустили.

– Що найбільше ти робив упродовж цих тяжких трьох днів?

– Крім іншого, моє ув'язнення було корисним для двох чоловіків, які були зі мною в підвалі. Один чоловік там був вже упродовж двох тижнів, його катували й вимагали зізнатися у вбивстві, яке він не скоював. І цікаво те, що він раніше знав Бога, але потім відступив, він молився, однак не знав, чи його чує Бог. Він просив від Бога дати йому знак. І тут до нього закинули пастора церкви. Він почав мені розповідати про це, що я для нього знак від Бога. На той момент, хоч я був дуже пригніченим, Дух Святий оживив в мені Слово Боже. Я згадав, як апостол Павло писав, що він виконує посольство у кайданах, щоб сміливо говорити Євангелію (Еф. 6:20), і я зрозумів, що подібне слово стосується й мене. І я почав проповідувати. То цей чоловік Іван покався, а другий вперше в житті сповідувався у всіх своїх гріхах. Мене наповнив Дух Божий, і я сказав: «Іване, у Бога є план для тебе, якщо ти покаєшся, упокоришся Богу і будеш надіятись на Нього, а не на свої зв'язки, то Бог тебе витягне звідси, і Його план у твоєму житті здійсниться». Потім, через чотири місяці, я отримав електронного листа, в якому Іван дякував, що завдяки Божому провидінню, зустрічі зі мною, він опинився на волі.

ЩО ЗНАЧИТЬ РІЗДВО ДЛЯ ТЕБЕ?

ЩО ОЗНАЧАЄ РІЗДВО ОСОБИСТО ДЛЯ ВАС?

Відповіді читачів газети «Жива надія»

Ігор Фень, пастор Церкви ХВС, м. Лубни: «Це запитання повернуло мене у спогади дитинства. У дитячому віці Різдво асоціювалося у мене з цукерками, подарунками. Коли я підріс, розуміння Різдва змінилося. У 16 років я свідомо прийняв найцінніший подарунок – Ісуса Христа у своє серце. Сьогодні ж Різдво для мене – це поділитися радісною звісткою спасіння з іншими».

Володимир Бобик, пастор Церкви ХВС, м. Пирятин: «Ми, християни, читаючи Слово Боже, дізнаємося, як Господь створив людину і як люди розірвали зв'язок з Богом через гріхи. Відтоді люди стали мовби беззахисні, самотні, атаковані злом і негативом. З того часу, я вважаю, людина чекала Того, Хто б міг заступитися за неї. З приходом Ісуса Христа на грішну землю народилася віра, з'явилася надія, прийшла любов. Народження Ісуса подарувало нам радість життя.

Я дякую Богу, що сьогодні моя пам'ять може бути наповнена Ісусом Христом, що Він був на цій землі, тяжко страждав, був розп'ятий, помер, воскрес і вознісся на небо. Сьогодні на небі Він заступається за мене. Для мене Різдво – особливий день, коли я згадую народження Ісуса. Кожна людина народжується і вмирає, а Ісус, буди Життям, помер, аби дарувати вічне життя. Різдво для мене – це день народження мого Спасителя, Який помер, аби я міг мати вічне життя. Це натхнення, стимул до життя. У цей день народився Господь, який любить мене і чекає на небі».

Еммануїл Бобровський, місіонер: «Для мене Різдво – це народження Ісуса Христа, мого особистого Спасителя. Як для місіонера – це найкраща нагода розповісти людям через Слово Боже, а також через псалми та вірші про народження Того, Хто може подарувати вічне життя і врятувати від мук гріха».

Наталія Вахнюк, місіонерка: «Для мене Різдво – це не колядки, ялинки, ярмарки чи кутя. Різдво – це народження Ісуса, Спасителя

світу, Царя над царями. Дві тисячі років назад Він народився там, в Палестині, в убогих яслах. Але одного разу Він народився в моєму серці, і моє життя відтоді наповнилося змістом».

Віктор Прохор, працівник місії «Добрий Самарянин», м. Рівне: «Для мене Різдво – це початок визволення людей через Ісуса Христа. Народження Ісуса Христа – це Божий план, який втілюється в реальність. Христос віддав Своє життя, і початок цієї жертви був тоді, коли з власної волі Господь Бог, Володар всього Всесвіту, втілюється в крихітне Немовля, живучи на початку звичайним людським життям, щоб потім віддати Себе за гріхи людей.

Без Різдва не було б жертви, без жертви не було б воскресіння, без воскресіння не було б нашого оправдання. Отже, для мене Різдво – це початок живої надії!

Читаючи історію народження Ісуса Христа, дивуюся, наскільки Бог великий, адже Він став таким маленьким Немовлям. Різдво для мене – це мета, яка дається всім, хто шукає зорю, що вказує шлях до Царя царів, а ця зоря – це наше серце, яке шукає Христа».

Різдво свідчить про те, що на Небо нам самостійно не забратися. Богу довелося спуститися до нас.

Різдво – це не гірлянди, не обмін подарунками, навіть не пісні, але смиренне серце, яке заново приймає дивний дар: Христа...

Поки ви не відкрили Христу своє серце, немає сенсу святкувати Його Різдво.

Якщо немає Різдва в твоєму серці, ти не знайдеш його і під ялинкою.

Кожного разу, коли ми любимо, і кожного разу, коли ми віддаємо – це Різдво.

Ісус був Богом і людиною в одній особі, щоб Бог і людина могли знову бути щасливі разом.

Різдво почалося в серці Бога. Воно отримує повноту, досягаючи серця людини.

Хіба можна що-небудь додати до Різдва? Досконалий мотив – Бог так полюбив цей світ! Досконалий подарунок – Він віддав Свого Єдиного Сина! Єдина умова – повірити в Нього. Нагорода за віру – життя вічне.

РАДІСТЬ І СЕНС ЖИТТЯ – СЛУЖИТИ ІСУСУ ХРИСТУ

Мені зараз 50 років, моє життя розділене на дві половини: до 25 років я жив, не знаючи Бога, і з 25 років пізнав живого Бога і є Божим дитям. Життя з Богом наповнене світлом і відділено від темряви.

Я народився у Дружківці, мої батьки в Бога не вірили. Я ж мав уявлення про Бога через одну іконку у нашому домі. Мама розповідала, що колись, під час війни, бомба потрапила в хату, де жила моя бабуся, все було зруйновано, залишилася тільки ця іконка та неушкоджена бабуся біля неї. Тобто мої родичі вважали, що ця ікона має чудодійну силу, вона слугувала оберегом нашого будинку. Тепер я розумію: це були забобони, тому що не ікона оберігає, а Бог – через молитви праведників...

Почалася перебудова, в країні була несусвітня плутанина, моя мама стала зловживати алкоголем. Я і мої дві молодші сестри були залишені самі на себе. Мене виховувала більше вулиця, ніж батьки. Навколишнє середовище сприяло тому, що я з 15 років почав вживати наркотики. Результат цього – у 19-річному віці отримав перший трирічний термін ув'язнення. Саме у в'язниці я познайомився з Новим Заповітом, але не читав, а носив цю книгу в сумці, як реліквію, вважаючи, що це мені допоможе. Це смішно, тому що допомагає віра в Слово Боже, яке потрібно прийняти у своє серце. А для цього потрібно заглиблюватися в Новий Завіт, старанно читати, вивчати, досліджувати, як наказав Своім учням Христос. Маючи смачну їжу у своїй оселі, можна померти з голоду, якщо її не їсти...

Вийшовши на волю, за пів року знову потрапив до в'язниці – вже на 4 роки. І тоді я тяжко захворів на туберкульоз, буквально помирав. Я страшенно схуднув, не підіймався з ліжка. Лікарі сказали, що я вже не живець на цьому світі.

Саме тоді, коли я був однією ногою в могилі, прийшов до Господа... Я вже нічого не їв, організм не приймав їжі, ліки не діяли. Я відмовився від лікування, чекав на смерть. На вимогу лікарів написав відмовну, і мене помістили до палати, звідки виносили на цвинтар. І саме в цій палаті смертників я вперше відкрив для себе Слово Боже, читав

Новий Завіт. Став волати до Бога, що не хочу вмирати: «Боже, допоможи мені, зціли...». Через кілька днів після цієї молитви у мене з'явився апетит, я став їсти, а потім поступово став на ноги. Через два місяці вже міг підтягуватись на турніку. Це було явне диво, і я зрозумів, що є живий Бог. Але це диво тоді не призвело мене до щирого покаяння перед Богом, ще півтора року я жив старим життям грішника. І ось настав момент, коли я втратив будь-яке відчуття радості, побачив безцільність свого існування. Навіщо я живу? Дивився на своїх співкамерників, старших за віком, без зубів, зігнутих під тягарем гріхів... Невже мене чекає те саме, якщо ще дотягну до їхнього віку? Хіба це життя? Я почав шукати сенс життя, і тому знову відкрив Біблію... Коли прочитав у 11 розділі Євангелії від Матвія заклик Христа: **«Прийдіть до Мене, всі стурджені та обтяжені, і Я вас заспокою!»**, то зрозумів, що це особисто до мене звертається Господь. Я лежав на ліжку, натягнувши ковдру на голову, але саме тоді вночі покаявся у своїх гріхах перед Богом. Молився і плакав, все грішне життя пройшло переді мною... «Господи, вибач мені, бо

я не вартий жити!» Невже Бог мене так любить? Мене нема за що любити, така любов мені незрозуміла...

Коли вранці я за звичаєм закурился, то раптом зрозумів, що це мені стало огидним, я викинув сигарету. Коли прокинувся мої співкамерники, я почув лайку, яка різала мій слух... Мені стало не просто неприємно, а нестерпно це чути. Що це? Я ж нещодавно так само говорив і не надавав цьому значення... Я всіляко шукав усамітнення, розмірковував і думав – щось кардинально змінилося в мені. **Мені став огидним той спосіб життя, що вів раніше. Я хочу жити інакше!**

У загоні був один християнин Микола, я підійшов до нього, напросився разом із ним піти на богослужіння. У нас на зоні проходили регулярні молитовні зібрання. Коли Микола зайшов за мною, я не пішов разом з ним, ще маючи сором перед своїми товаришами. Продовжував читати Євангелію. Вже читав Євангелію від Марка. Дочитався до місця, 8:38: **«Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі**

Свого Отця з Ангелами святими». Ці слова, мовби окропом, ошпарили мою свідомість. Це ж я соромлюся Христа, це я невдячний Йому за зцілення, прощення... І вже наступного дня я рішуче пішов в зібрання християн. Там зрозумів, що це те, що палко бажає моя душа. Дві години часу служіння для мене пройшли дуже швидко, я не хотів знову повертатися в барак, занурюватися у всю ту нечистоту... Вже на другому зібранні християн у присутності братів за вірою засвідчив свою віру в Христа Ісуса. То був 1999 рік. Відтоді я йду за Господом Ісусом Христом, намагаючись виконувати Його волю згідно з Євангелією.

Звільнившись у 2000 році, одразу прийшов до церкви, зі старим життям було покінчено раз і назавжди, прийняв Завіт із Богом через святе водне хрещення. Мені пропонували почекаати до літа, але я вже як два роки християнин і усвідомлював важливість та необхідність цього кроку віри, тому мене хрестили зымку, у грудні.

У 2001 році я одружився з сестрою по вірі з церкви, на ім'я Аня. На сьогодні у нас із нею п'ятеро дітей. І ми взяли ще п'ятьох дітей з інтернату...

Моє серце горіло бажанням ділитися Євангелією, радісною звісткою про те, що зробив Господь у моєму житті. Я відвідував колонії, де свідчив про живого Бога, а з 2011 року ми відкрили реабілітаційний центр для жінок, що звільняються з місць позбавлення волі. Багато є центрів саме для чоловіків, а для жінок дуже мало... Служіння людям похилого віку, дітям, позбавленим батьківської опіки... Це також було нашим служінням із дружиною. І ось почалася війна... Уся наша церква виїхала з окупованої території. На сьогодні ми тимчасово проживаємо у Житомирі. Але де б ми не були, служимо Господеві. Зараз багато займаюся гуманітарною допомогою нужденним людям у Слов'янську, у так званій сірій зоні. Молимося і просимо Господа про припинення війни, щоб ми могли знову повернутися до Краматорська. Нехай благословить Господь кожного, хто читає ці рядки, жити й служити Богу всім своїм серцем за силою, якою кожного Бог наділив.

Олег Сербо

Ася Личко: «Бог нас вже не називає рабами – ми Його друзі та діти!»

Ці рядки я пишу через те, що побачила, як багато молодих людей не мають здорового уявлення про Бога,

про Істину, про Ісуса Христа. Певний відрізок свого життя і я так само не мала розуміння про істинного Бога, аж доки особисто не познайомилася з Ісусом Христом.

У своєму дусі відчула, що Христос реальний, справжній, і відносини з Ним у мене, як у доньки з батьком! Це настільки особисте, що не підбереш потрібні слова, щоб змалювати усі ті відчуття в душі, коли ти розумієш, що ось Він близько, Він любить тебе... Це за мене Він пішов на хресні муки, віддав Своє життя, пролив Свою пречисту Кров! Бог є Любов! Ця Його Любов в усьому! Я живу тільки тому, що Бог мене полюбив!

Дехто принизливо каже про християн, що вони себе називають рабами Божими. То я таким даю відповідь словами Самого Ісуса Христа: **«Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А**

вас назвав друзями Я...» (Ів. 15:15). Отже, Бог нас вже не називає рабами – ми Його друзі та діти! І це ще раз доводить Його любов до нас. Він любить, як люблячий батько (це важко зрозуміти тим людям, в яких не було люблячих батьків).

Божа любов до людей виявляється ще й у тім, що через жертву Ісуса Христа ми отримуємо прощення наших гріхів! Я це відчула у своєму серці, коли по молитві до Бога в ім'я Ісуса Христа з моєї душі були зняті гріхи: «Так, Боже, я прощена, я вільна!» Це справжня свобода від гріхів, від згубних залежностей, в яких томляться багато молодих людей і не відають, що Христос пропонує волю. Я не стала одразу досконалою, буває, що помиляюся, знемагаю, однак знову спішу до свого Батька, і Він приймає, підіймає і каже: «Вставай, доню, йди далі, не бійся, Я з тобою!»

Істинна віра в Ісуса Христа це не релігія і не церковні обряди, а особисті стосунки з реальним, живим Богом. Християнство не вбиває тебе, як особистість, а навпаки: справжній християнин – це цілісна особистість, яка знає своє місце в житті, своє покликання та призначення. Моя душа зцілена від душевних ран, зміцнена твердою вірою в Ісуса Христа та Євангелію. Коли мені буває важко, я не сиджу місяцями (чи роками!) в депресії, а швидко витираю сльози й змінюю їх на посмішку. Це тому, що я знаю Того, Хто мені показує вірний шлях, яким маю йти далі. Впевнена, що у мого Господа все під контролем, які б обставини не склалися в моєму подальшому житті. Як казав усесвітньо відомий проповідник Біллі Грем: «Я дочитав останню сторінку Біблії. В кінці все буде добре». Для тих, хто відкрив своє серце в щирій молитві до Бога, кому Христос став другом – все буде добре!

Ася Личко, Полтавщина

ВИКОРИСТАЙ СВІЙ ШАНС ПРИМИРИТИСЯ З БОГОМ!

Я родом з Черкащини. Навесні мені виповнюється 50 років. Тривалий час перебував у незнанні про істинного Бога, жив світським життям звичайного грішника до часу, коли у 1998 році мої батьки щиро повірили в живого Бога і покалися у своїх гріхах. На той час я був вже одружений, жив окремо зі своєю сім'єю, на професійному рівні займався музикою. Мама свідчила мені про Ісуса Христа, однак я був занурений у творче життя музиканта, доводилося грати на багатьох весіллях, концертах. А там, де застілля, там спиртне. Я потроху в'язнув в алкоголі, інших гріховних згубних звичках. Відповідно сімейне життя тріщало по швах...

То Господь дуже вчасно прийшов у нашу родину: «Якби не Бог, то не дай Бог!» Мама запропонувала мені хоч раз прийти до церкви, подивитися. Я взагалі був далеким від віри в Бога, однак погодився прийти на служіння. Відверто кажучи, тоді я мав серйозні життєві труднощі й шукав вихід з них в різних інстанціях, але нічого не допомагало, то й подумав, нікому про це не кажучи: ще це я не пробував,

а раптом мені в цій церкві Бог допоможе і мені стане краще жити? Я одразу маму попередив, що тільки послухаю, але молитися не буду, щоб вона мене не примушувала.

Звісно, з першого разу я мало що зрозумів, але пісні в церкві торкнулися моєї душі. Я не кажу про професіоналізм виконання (він був далеко не ідеальним), але зміст пісень, мелодії мене не залишили байдужим. Досі пам'ятаю пісню, яка одразу запала в моє серце, з церковного пісенника: «Господь, одне лише хочу я, хоч мій шлях земний тернистий, веди мене серед вогню, щоб я був чистий, щоб я був чистий...». Я прийшов додому і вже під гітару почав співати її. Саме через духовні пісні мене торкнувся Бог Духом Святим, і моє серце відкрилося для Бога і прийняття Божої істини. Потім вдруге я прийшов до церкви вже разом з дружиною Людмилою. Їй все сподобалося. Ми почали відвідувати богослужіння, а через рік разом прийняли Завіт з Богом через святе водне хрещення, як написано: «Хто увірує й охреститься, буде спасений!» (Мрк. 16:16). Такий початок моєї віри в Бога.

Почалася моя комунікація в церкві. Мені сподобалися люди в церкві, які спілкувалися з нами, оточили нас увагою, турботою. Я почав читати Біблію, однак спочатку її зміст мені не відкривався. Парадокс: я порівняно грамотний чоловік, а не розумію Біблію! Але поступово мені почало розвиднятися. Моя віра в Бога також

почала міцніти, коли я став свідком дії Божої. Я бачив, як люди приходять до церкви, каються в гріхах, їхнє життя змінюється на краще... Я одразу облишив співати світські пісні (мовби ножом відрізало), почав займатися християнською музикою та піснями. З новоутвореним музичним гуртом ми співали в церквах нашої області. Я тоді також багато їздив по інших регіонах України, співаючи християнські пісні. Потім отримав запрошення від місії, яка звичала Євангелію ув'язненим по всій території колишнього СРСР. Відтак шість років я трудився у цій місії, був в багатьох містах і країнах. У нас був музичний гурт, і ми робили не за гроші, і не просто для людей, а насамперед – для Бога, ми трудилися в ім'я Господа Ісуса Христа. І результат цієї праці я бачив своїми очима в тих серцях, що приходили до Бога в щирому покаянні.

Першою країною, яку я відвідав, була Норвегія, потім отримав запрошення з США...

Мої рідні так само набули віру в живого Бога. Наша донька закінчує магістратуру і вже п'ятий рік співає в церкві міста Київ, а син грає на гітарі в церковній групі прославлення. Моя бабуся прожила 87 років, а покалася в гріхах і прийняла водне хрещення у 86 років. На прикладі її віри я свідчу тим людям, які кажуть, що їм вже пізно кається, що ніколи не пізно, доки ти ще дихаєш і маєш свідомий розум. Рішуче йди до Христа!

На мене справляли велике позитивне враження ті в'язні, які прийшли

в покаянні до віри в живого Бога, яким ще був великий термін ув'язнення, а вони стверджували, що хоч у в'язниці, але мають свободу в Ісусі Христі, вони не сумували, а завжди раділи, славили Бога, співали пісні... Для мене це було справжнє Боже чудо. Через їхнє життя моя віра міцніла. Я зрозумів одну просту істину: коли ти служиш іншим людям, то від цього насамперед сам духовно міцнієш.

Сьогодні наші географічні плани місіонерських поїздок змінилися, однак Божі плани в спасінні душ незмінні. Коли почалася війна, я став менше займатися музикою, а став більше проповідувати Євангелію, зокрема в селі Лозуватка, де церкву відвідують вже 26 людей...

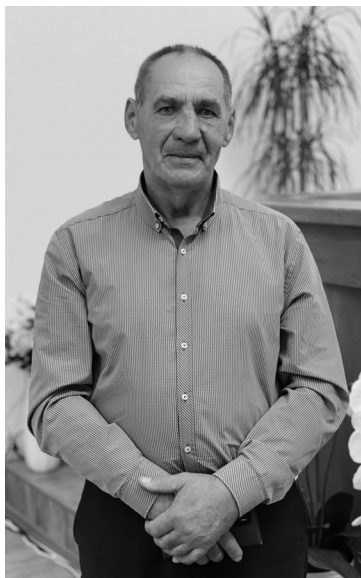
Без Бога ми нічого не варті, а з Богом ми маємо все! А найголовніше – спасіння! **Бувають у нашому земному житті труднощі, однак це все тимчасово, і варто потерпіти тут трошки – вічне спасіння душі того варте.**

Дякую Богу, що ще сьогодні лунає заклик Ісуса Христа: «**Прийдіть до Мене, усі стурджені та обтяжені, і Я вас заспокою!**» (Мт. 11:28). Тож я раджу кожному, хто читає ці рядки, скористатися шансом прийти до Ісуса Христа в молитві покаяння і служити Йому в чистій і добрій совісті. Все наше життя – це даний Богом шанс примиритися з Богом по вірі в Господа нашого Ісуса Христа. Слава Йому! Амінь.

Михайло Жуков,
м. Ватутіне, Черкащина

ЧУДО БОЖЕ В МОЄМУ ЖИТТІ

«Сьогодні, як голос Йо-го ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець!» (Євр. 4:7)

Бог живий, Він діє і творить чудеса! Я – живий свідок Божого чуда у своєму житті. Я народився у 1954 році в Донецьку. Моя мама була лікарем в дитячій лікарні, батько – шахтар. Ніколи про Бога в нашій сім'ї не згадували й ніде на вулиці не чув про Нього. 65 років я прожив, не знаючи істинного Бога. З юності став на криву доріжку, жив у кримінальному світі й ніколи гадки не мав, що стану християнином і у мене

буде цілком нове життя. Я мав вісім судимостей, у сукупному числі відбув в ув'язненні 45 років. Тобто більшу частину життя провів у в'язниці. У 2019 році звільнився і їхав на зустріч з кримінальними авторитетами, однак Господь мене направив на іншу стежку – стежку життя. Я безмежно вдячний Господу, що Він витягнув мене з гріховної темряви, Світло істинне осяяло моє серце, просвітило мій розум, і я побачив свій погібельний стан і покаявся у своїх численних гріхах. Без сліз не можу говорити про це, так я Йому вдячний, це Господня милість і любов, що Він мене пробачив, порятував мою душу і дав можливість служити Йому хоча б наприкінці мого земного життя. Понад це Він дав мені ще й сім'ю! Я ніколи не мав своєї сім'ї й мріяти про це не міг. А Бог дав мені прекрасну дружину-християнку і дітей, які мене прийняли, як рідного батька. І онуки в мене є, вони називають мене дідусем... Я дякую Господу за те, що Він мені все це дав.

Я став віруючим і зрозумів, що це проросло в моїй душі те добре зерно, яке багато

років тому в мені посіяв один молодий християнин. Ще у 1972 році я сидів в штрафному ізоляторі, там зустрівся з християнином, який відбував покарання за свою віру. Я потрапив в ізолятор за порушення режиму, грав у карти, а його комуністи, як християнина, просто пресували. А їсти нам там давали на добу шматок хліба – 400 грамів, з якого, як стиснеш, вода текла. Я одразу з'їдав увесь шматок, запивши кип'ятком. Молодий, їсти хочеться... А він ніколи не з'їдав все, розділяв пополам, одну половинку з'їдав, а іншу залишав. Увечері цим шматочком завжди ділився зі мною... Я не вельми запам'ятав, що він мені свідчив про Бога, а оці шматочки хліба зі мною залишилися на все життя. Скільки живу, стільки буду пам'ятати добро того юнака.

Тепер я відвідую в'язниці лише, щоб засвідчити про живого Ісуса Христа, Котрий реально діє: якщо Бог зробив наді мною таке чудо, то це може відбутися й у вашому житті.

Григорій Голиков, м. Рівне

КОЛИШНІЙ АТЕЇСТ ВИВЧИВ НАПАМ'ЯТЬ 1000 СТОРІНОК БІБЛІЇ

Кандидат історичних наук **Володимир Маключенко з Рівного знає напам'ять тисячу сторінок Святого Письма.** Чоловік почав читати тексти з Біблії ще у 1960-х роках.

Володимир народився та виріс на Черкащині. Після закінчення аспірантури у Київському інституті культури переїхав у Рівне. Потім 20 років працював викладачем історії української культури в Острозькій академії.

Науковець свідчить: «Моя бабуся була глибоко віруюча. У роки цькування, релігійних гонінь, переслідувань вона залишалася вірною Богові. Молилася моя бабуся що-

дня. Її четверо синів, у тому числі мій батько, воювали в Червоній армії, і всі повернулись живі й здорові. Я твердо переконаний, що їх врятувала молитва моєї бабусі!»

Кандидат історичних наук зізнався, що раніше був атеїстом, доки не почав вивчати Святе Письмо: «У ті часи я робив це таємно, бо працював викладачем у виші. Ви розумієте, що у ті часи означає людина, яка вірує в Бога...».

На запам'ятовування тисячі сторінок Святого Письма Володимир знадобилося сім років. Декілька років тому історик захотів вивчити Новий Завіт, Псалтир і деякі тексти з книг Старого Завіту.

Екзаменував кандидата наук на предмет знання текстів Святого Письма настоятель Свято-Миколаївського храму Острога.

Наразі Володимир Маключенко перебуває на пенсії та продовжує вивчати Святе Письмо: «Читаю першу книгу Мойсея – Буття. Вивчаю перші чотири сторінки напам'ять, а потім буде видно», – розказав історик.

Джерело: risu.ua

Наталя Ковалишин: «Я відчула Його поруч – НА ВІДСТАНІ ПОДИХУ...»

Мир вам і благодать, дорогі читачі. Хочу поділитися з вами свідченням про дивні та величні діла Божі у моєму житті.

Мені 43 р., звати Наталя, заміжня, маю трьох дітей. Народилася та проживаю у чарівному Львові. Зростала у сім'ї, яка не знала живого Бога, через що мої батьки розлучилися, коли мені було усього 7 років. Розбиті стосунки моїх батьків болем відбилися у моїй пам'яті й пролягли через усе життя великим тягарем.

З молодості я ставила собі запитання: «Хто я?»; «Який зміст мого життя?»; «Куди я йду?»; «Для чого мені потрібне це життя?». Однак тривалий час не знаходила відповідей...

Коли ж мені було 20 років, до мене, просто на ринку, незнацька підійшов незнайомий чоловік, який запропонував послухати місце зі Священного Писання. Відкривши Біблію, він зачитав такий текст: **«Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, не жи-**

ве в рукотворних храмах і не приймає служіння людських рук, не потребує нічого, бо Сам дає всім життя, і дихання, і все. Створив же Він з одного ввесь людський рід, щоб жив по всій поверхні землі, визначивши наперед обумовлені пори та межі їхнього помешкання, щоб шукали Бога; може, шукатимуть Його і знайдуть, бо недалеко Він від кожного з нас...» (Дії 17:24-27).

Ці слова мене одразу не торкнулися, але той чоловік посіяв в моє серце зерно Слова Божого, яке аж через 15 років стало проростати. В моєму серці все частіше звучали запитання про те, для чого я живу на землі, куди йду, яка вона – вічність? Чи є Істина? Де знайти відповіді на ці запитання?

Десь до 30-річного віку я просто відвідувала храм, була на літургіях, виконувала релігійні обряди та церковні традиції. Та це не приносило мені сердечний спокій, який я так шукала. В моїй душі не було легкості, свободи, яку Бог дарує тим, хто є новим творінням в Ісусі Христі.

І ось в моє життя прийшла ще одна людина, яка свідчила мені, що Бог є Живий, Він Своєю любов до нас довів на Голгофському хресті через Ісуса Христа. Оксану (таке ім'я цієї людини) я раніше знала з іншого боку, тому була здивована: що ж могло таке статися, щоб вона настільки змінилася? В ній була дивна радість, вона наче «світилася» зсередини. Оксана мене переконувала, що зміни в ній через те, що вона пережила зустріч з Ісусом, Який назавжди змінив її життя, наповнив сенсом, простив її

гріхи... Вона подарувала мені брошуру з текстом молитви покаяння. Мені було дивно усвідомлювати, що до 36 років подібної молитви я ніколи не читала й не знала.

Вперше я дізналася, що Ісус може стати й моїм особистим Спасителем і Господом, вперше прийняла вірою те, що Він за мене постраждав і помер там, на Голгофському хресті і змив мої гріхи Своєю кров'ю...

Я прийшла додому, де в той вечір відбулося моє глибоке покаяння, про яке навіть і не підозрювала, просто каялася, сповідалася перед Богом і кликала Ісуса, щоб Він прийшов в моє життя. Я хотіла піти за Ним, якби лишень зрозуміти Бога, відчувти Його присутність...

На той час я була розчарована в традиційній релігії, не знала кому і в що вірити. Це була мить відчаю та спустошення. Суцільний біль наповнював мене, який вилився в особистій сповіді перед Богом за все прожите життя, яке було переді мною і перед Ним...

І, о, диво, наступна мить, і я відчула Його поруч – на відстані подиху. Я почувала шум, наче вогонь над головою, а потім було яскраве видіння. Чоловік в довгому білому одязі був поруч мене. Це був Ісус – Син Бога Живого. Я свідкую, що Бог Живий. Бог є Любов. Бог є Святий. Це те, що одразу в тій молитві покаяння зрозуміла в Його присутності: святість Його жива. Я бачила видіння: один промінчик став наблизитися до мого серця, в якому з'явилася глибока тріщина. В нього стала вливатися Божою любов. Вона наповнила, потім переповнила моє серце і стала наповняти усю кімнату, де я перебувала.

В ту мить я народилася згори – від Бога. Про це зрозуміла лише згодом,

коли стала читати Євангеліє від Іоанна, про зустріч Ісуса з Никодимом та народження згори (3 розділ). Саме тоді заграли перші акорди псалмів в моєму серці, це Дух Святий прославляв Бога. Незбагненна Божою любов прийшла та поселилася в моєму серці. Вона є в мені й понині. Це не моя заслуга, це дар Божий з ласки Господа. Бог через сновидіння вказав мені читати Слово Боже, яке стало міняти моє життя на краще.

Через кілька місяців потому Дух Святий привів мене в євангельську церкву. Саме там я отримала відгук у своєму серці, що там Той Господь, Котрий прийшов до мене додому на мій відчайдушний крик.

Через пів року прийняла Завіт з Господом. Ще за кілька місяців Бог охрестив Святим Духом. В Ісусі Христі я знайшла своє щастя, свій мир. В Ньому моя жива надія на вічне життя з Богом. Він зцілив мене від хвороб, які довго мучили мене: бронхіальної астми та хронічного піелонефриту (захворювання нирок). Зцілив від недуги мого сина, також від астми. Звільнив від гріховних залежностей членів моєї сім'ї.

Господь подарував Свою благодать, яка є живою і дієвою. Він діє любов'ю, змінюючи серця.

Дякую Богу за кожну прожиту мить, дякую за людей, через свідчення яких я прийшла до пізнання Істини.

Моє тепер бажання: служити Богу в любові до кінця моїх днів, щоб Царство Боже зростало та поширювалося на землі, як на небі, щоб додавалися до числа спасених інші душі.

Господь дав бажання мені писати вірші для слави Божої та укріплення Церкви. Хай ім'я Бога буде благословенне!

Наталя Ковалишин, м. Львів

ТИПОВІ ПОМИЛКИ УЯВЛЕННЯ ПРО ВІРУ В БОГА

1. САМОГУБСТВО – ЄДИНИЙ ВИХІД

Багато сучасних молодих людей перебувають в духовній омані через те, що з легкістю допускають думки про самогубство. І, на жаль, деякі з них ці думки втілюють в практику і звершують суїцид. Це велика біда і ще один наш біль. Як же ворогу вдалося ось так обманути, щоб молоді люди прийняли думку, що суїцид – розв'язання всіх проблем? Невпинно дияволом вселяється думка, що смерть – це так легко, як у голлівудському бойовику. Вплив телебачення, інтернету, комп'ютерних ігор, наповнених численними вбивствами, навівають думки про легкість смерті. Та ж сама війна в Україні сьогодні сіє тисячі смертей... Ворог навіює думки про самогубство через невдачі в житті, втрату надії, думки про безцільність життя, нерозділене кохання, депресивний стан.

ВАРТО ЗНАТИ:

Через вбивство самої себе людина падає не в обійми Бога-Творця, а в обійми сатани. Душа самогубця навіки пропадає. Саме це важливо знати та не робити фатальну помилку, яку після смерті вже неможливо виправити.

Головна причина того, чому люди звершують самогубство, витікає саме з невірства в Бога, Слово Боже, Євангелію. Невірство призводить до безумних думок про самогубство, а потім – до таких же безумних кроків.

2. ПРИЙТИ ДО БОГА = ПОМЕРТИ

Деякі люди помилково думають, що Бог для них стає доступним лише після смерті, а вираз «прийти до Бога» для них рівнозначно померти. Це далеко не так. Якщо Христос сьогодні кличе до Себе прийти: **«Прийдіть до Мене, усі стурджені та обтяжені, і Я вас заспокою!»** (Мт. 11:2), то це означає, що людині потрібно прийти до Бога в молитві саме при житті, бажано щоденно звертатися до Отця Небесного в ім'я Ісуса Христа. Після смерті вже буде пізно щось змінити.

3. МОЛИТВА НА СМЕРТЬ

У багатьох людей хибне розуміння про молитву через те, що вони бачили молитву тоді, коли священник молиться над покійником під час поховальної процесії й тому сформувалося хибне уявлення про молитву. Коли пропонуєш помолитися за когось, то він може обуритися: «Ти що, мене вже хорониш?» Тож молитва повинна вхо-

дити у наше щоденне життя, молитва – це спілкування з Богом, як дитини – з батьками. **ТОМУ МОЛІТЬСЯ – НА ЗДОРОВ'Я, НА ЖИТТЯ!**

Це одна відмовка, щоб не молитися: «Я не знаю молитов!» або «Я не вмю молитися!» Молитва – це розмова з Богом не завченими простими словами від серця, як розмова дитини з люблячим батьком. Молитва – це не мантра, яку треба машинально повторювати. Скажи Богові все, що у тебе на серці, що тебе турбує, відкрій Йому всі свої потаємні думки... **Саме щира молитва до Бога – шлях до виходу зі скрутного становища, депресії тощо.**

4. «Я НЕ СВЕРИВСЯ З БОГОМ, ЩОБ З НИМ МИРИТЬСЯ...»

Апостол Павло пише: **«Оце ми, як посла замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: ПРИМИРІТЬСЯ З БОГОМ!»** (2Кор. 5:20). То цей крок до примирення з Богом важливо зробити при житті нині, сьогодні. Звичайно скептик знову заперечить, що він, мовляв, не сварився з Богом, щоб з Ним миритися. Кожна людина через свої гріхи по суті є ворогом Богу. Написано у Святому Письмі так: **«Ви були далекі від Бога і ворожі**

Йому у своєму розумі, спрямованому на злі справи» (Кол.1:21). Але нині кожній людині Бог дає вибір і право примиритися зі святим Богом через Ісуса Христа: **«Бо коли ми, будши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше примирившись, спасемося життям Його»** (Рим.5:10).

Варто зрозуміти, що до людей Бог через Ісуса Христа виявив велике милосердя, тому нерозумно нехтувати Божою ласкою. На жаль, дехто думає, що Ісус – офіціант, що стоїть біля кожного грішника і тільки й чекає, коли той зробить замовлення, і Син Божий негайно його виконає!

Геннадій Андросов

МОЛИТВА:

«ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ, збережи молодих людей від думок про самогубство! Боже, допоможи читачеві цих слів звернутися до Тебе, в щирій молитві простими словами та віднайди у своєму серці мир та спокій душі, допоможи розв'язати усі проблеми. Благослови, Господи, на розуміння Твого Слова, Євангелії. Подай з Твого милосердя віру в Тебе. В ім'я Ісуса Христа. Амінь».

РІЗДВЯНА ІСТОРІЯ

Коли наближався час народження Ісуса, римський імператор Август видав наказ – зробити перепис населення у всіх своїх володіннях, у всіх своїх землях. Цей перепис відбувся тоді, коли у Сирії владарював Квірїній. Кожна людина мусила прибути у своє місто або в місто своїх пращурів, щоб записатися там згідно з переписом.

Йосип, чоловік Марії, походив із дому і роду царя Давида, який народився у Вифлеємі близько 1085 року до Різдва Христового. Через те Йосип

зі своєю дружиною Марією, яка була вагітна, відправилися із Галілейського міста Назарету до Юдейського міста Вифлеєму.

Дорога від Назарету до Вифлеєму йшла з півночі на південь і віддаль між цими містами становила близько 170 кілометрів, тому довелося йти кілька днів. У дорозі треба було пройти гірську місцевість Самарії та Юдеї. Шлях був важкий.

Коли Йосип з Марією прийшли до Вифлеєму, то місця у заїжджому дворі (типу готелю) для них не було, оскільки багато інших людей водночас теж прийшли для перепису, щоб виконати наказ імператора. Подвір'я і будинки Вифлеєму були переповнені гостями. Переночувати не було де. Йосип із Марією знайшли притулок у печері, в яку на ніч пастухи заганяли свої отари овець.

Перебуваючи вночі у печері поміж отар, настала пора Марії родити. І ось десь опівночі народила Марія свого Первістка – Сина Людського. Йосип із Марією дуже раділи, бо вони знали, що Немовля Бог послав їм для спасіння всього світу.

Довкола міста Вифлеєму були луки та пагорбки, на яких паслися отари овець. Пастухи стерегли їх цілу ніч від хижих звірів і весь свій час проводили в полі. Неподалік від печери, де народився Ісус, пастухи теж пильнували на пасовищі свої отари.

Цієї ж безтурботної ночі Ангел Господній

з'явився серед пастухів і розповів їм радісну новину, що сьогодні у Давидовому місті Вифлеємі народився для нас Спаситель, Який є Христос Господь.

Зраділи пастухи й побачили, що в цей час все навколо переповнилось яскравим, білосніжним сяйвом, на небі з'явився великий ангельський хор, який звіщав радість і співав хвалу Богу: **«Слава у вишніх Богові, і на землі мир, в людях благовоління!»** (Євангелія від Луки, 2:14).

Ангели відійшли, славне сяйво зникло. Знову стало темно і тихо на чудових полях Вифлеєму.

Пастухи хутко зібралися і пішли у Вифлеєм до печери, щоб побачити та прославити Ісуса. Коли вони прийшли, то побачили у печері Марію, Йосипа і Немовля, що в яслах лежало. Пастухи радісно прославили Ісуса, поздоровили батьків, розповіли про видіння.

На честь народження Спасителя нашого і Господа Ісуса Христа на небі засяяла Вифлеємська зірка. Щодо походження цієї зірки, то науковці стверджують, що справді в цей час на небі з'явилося небачене раніше небесне світило.

«Життя і вчення Ісуса Христа», професор В.М. Мельник

«... ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21)

**РАДІОПЕРЕДАЧА
«ЖИВА НАДІЯ»
ТРАНСЛЮЄТЬСЯ
НА ХВИЛЯХ «ЕММАНУІЛ»
СВІТЛЕ РАДІО**

щонеділі о 16-05 та щоп'ятниці о 21-10

НА ХВИЛЯХ РАДІО «МАЯК ВІРИ»
щовівторка та щочетверга о 18:00 за
київським часом

Сайт радіопередачі «ЖИВА НАДІЯ»:
www.dorogadoboga.com.ua

Ви можете **БЕЗКОШТОВНО** замовити в нашому офісі в Києві Новий Завіт та деякі інші християнські книги.

АДРЕСА ДЛЯ ЛИСТІВ:
Ненсі Зінчик
радіопередача
«Жива надія»
вул. Онискевича, 3
м. Київ, 03115

ДВЕРІ СМІРЕННЯ

У храм Різдва Христового у Вифлеємі веде низький вхід, який називають «дверима смирення»: кожен, хто переступас поріг, змушений низько нахилитися, а зайві речі залишити ззовні.

Така наочна картина нагадує нам, як належить християнам святкувати Різдво. Усіляка заклопотаність, суєта, зайва зайнятість, тривоги, усілякі надмірні приготування закривають від нас двері у, так би мовити, Святилище Різдва Христового, позбавляють нас спокою. Люди клопочуться і забувають помолитися та прославити Спасителя.

ВАРТО ПАМ'ЯТАТИ: Господу потрібні найперше ми самі,

наші вдячні серця. Отож, смиренно схилившись перед Божою любов'ю, яку Він відкрив нам в Ісусі Христі, сповідаючи свої прогріхи та приймаючи прощення в ім'я Ісуса, ми можемо радіти Різдвом Христовим. Адже Різдво – це справжнє свято для тих, у чиєму серці не тільки родився Христос, але й живе у ньому Духом Святим.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ, якщо ви ще не прийняли Господа, як свого особистого Спасителя, зробіть це сьогодні. Він родився і для вас. Він любить вас та чекає. Чекає, щоб дати прощення, надію та порятунок, щоб загоїти сердечні рани, утішити вас та зігріти Своєю вічною любов'ю. Зверніться до Бога у щирій молитві, і Він рясно благословить вас.

Сьогодні немає часу, завтра не буде сил, а післязавтра може не стати нас...

ПОСПИШИ ПРИМИРИТИСЯ З БОГОМ!

СЛОВА ІСУСА ХРИСТА: «ХТО ПИТИМЕ ВОДУ, ЩО Я ЙОМУ ДАМ, ПРАГНУТИ НЕ БУДЕ ПОВІК, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне»

Євангелія від Іоанна, 4:13-14

ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ ЩОДНЯ!

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ! В ім'я Ісуса Христа будь милостивий до мене, грішника, і пробач всі мої гріхи. Зайди Духом Святим до мого серця, очисти мене від усякого гріха. Господи Ісусе, будь моїм Спасителем і Пастирем! Керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе, своїм Господом Богом і Спасителем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Запрошуємо:

Євангелізаційна газета «Жива надія» друкується з 2000 року за добровільні пожертвування читачів, розповсюджується безплатно! Редакція не завжди поділяє погляди авторів публікацій і залишає за собою право на коректуру, скорочення тощо. Прохання надсилати ваші дописи, статті, свідчення, вірші на електронну пошту: giva.nadiya@gmail.com

Щоб замовити газету «ЖИВА НАДІЯ», залиште повідомлення на тел. Вайбер: +3 8 050 281 3256.

Добровільні пожертвування НА ГАЗЕТУ «ЖИВА НАДІЯ» надсилайте на картку ПриватБанку: № 4731 2191 2366 3233 отримувач Андросов Геннадій

СЬОГОДНІ, ЯК ПОЧУЄТЕ БОЖИЙ ГОЛОС, НЕ РОБІТЬ ЗАКАМ'ЯНИЛИМИ ВАШІ СЕРЦЯ!